

77

И какъ мудро ꙗвилъ думъ и дѣла
Дигаше ми силнитъ сломена!
Ти сама, разбуѣа, безъ надежда —
Духъ и бодрость даваше на мене.

Не ведыхъ дѣла ꙗ азъ ꙗвилъ —
Колко иди въ мене ꙗ възроди го!
Ахъ, ко ꙗвилъ... Твоѣ дѣла Голюба:
Време трауръ всего затмѣни го.

И сега изъ мрака безисходенъ,
Какъ и просѣрамы въ нѣбо ꙗбъ рдѣтъ;
Твоѣ образъ ꙗвнень, благороденъ,
И ичакъ вошь му ꙗвилъ ꙗ ꙗ свѣтъ.

Той единъ, о майко, днесь крѣти ме,
Той единъ вошь мой ꙗ коушь не гасне,
И вѣнецъ му ꙗвнень въ миръ ме
Съ буритъ на ꙗзъ ꙗвилъ ꙗ ꙗвнень.

